

fremkom i Tydsland, der der f. Ex. fra Fremfritidspartiets Side og fra forskellige Andre med stor Eftyrke gjort gjældende, at en saadan Statsalderdomsforsørgelsesanstalt altid maa regne med ensartede Belsb. Med Ensartetheden mener jeg, at den kun kan rette sig efter Indtækt, Alder og deslige almindelige Forhold, men at den umuligt kan tage Hensyn til lokale og personlige økonomiske Forhold. Der tages slet intet Hensyn til den Egn, hvor Bedkommende, der skal modtage Understøttelse, bor, og den Understøttelse, som den Enkelte vilde faae efter det nævnte Forslag, kan være meget god i Ostpreussen, men er meget slet i Rhinpreussen og aldeles umulig i Berlin. Det Samme gjælder om ikke isamme Grad, saa dog ogsaa her i Landet. Et Sted kan et fattigt Menneske hjælpes meget bethdeligt, med maaske 40, 50, eller 60 Kr., et andet Sted maa han have det Dobbelte eller Tre-dobbelte. Saa samme Maade med de personlige Forhold, et Sted kan han saaledes faae Arbejde, et andet Sted kan han ikke faae Arbejde, et Sted har han Familie at være hos, et andet Sted ikke. Alle disse rent personlige og private Forhold, som Statskassen umuligt kan tage Hensyn til, vil Bestyrelsen af Hjælpekasserne tage Hensyn til, den vil kunne efterspore, hvormed der behøves i hvert enkelt Tilfælde. Det vil, forekommer det mig, være en bedre og mere økonomisk Maade at løse Spørgsmaalet paa, for ikke at tale om, at det foreløbig efter mit Hændskab til de Underføgelser, der have fundet Sted om denne Sag, er den eneste mulige. Disse Underføgelser staa paa et saa lidet fremskredet Standpunkt, at jeg ikke vel ser, hvorledes man rationelt vil kunne begrunde Forslaget i denne Retning.

Holch: I Anledning af de personlige Henvendelser, der ere gjorte til mig, skal jeg kun gjøre nogle saa Bemærkninger. Det er jo en Sag, der allerede forrige Aar blev diskutert saa meget, at man ikke kan undgaa at gjentage sig selv. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der specielt har henvendt Bemærkninger til mig, burde være tilfreds med, at jeg stiller mig paa Lovforslagets Grund, idet jeg gaar ud fra, at der maa gives en regulær kommunal Understøttelse til disse Kasser paa det Grundlag, der er fastt ved Kommunallovene. Naar jeg kunde ønske sat et Minimum, samtidig med, at jeg ønsker en Begrænsning opad, er det, fordi min Erfaring gaar i den Retning, at der er mange Kommuner, hvor man slet ikke giver noget Bidrag, og hvor jeg tror, at man heller ikke vil være

tilbøielig til at give noget Bidrag. Jeg tror derfor, det vil være det Rigtigste at fastsætte saadanne Grændser. Jeg har ingenlunde sagt, at selve den af Statskassen understøttede Sygekasseinstitution skulde kunne gjøre et saadant Lovforslag som dette overflødig. Men paa den anden Side vil jeg ikke negte, at jo flydligere Understøttelsen bliver til Sygekasserne, eller jo gunstigere Sygekasseloven bliver, desto mindre paa-trængende Nødvendighed er der for i dette Øieblik at faae et Forslag frem som dette. Thi det lader sig ikke nægte, at en stor Del af den Nød og Glendighed, som findes, fremkaldes, baade direkte og indirekte ved Sygdom. Jeg tror i det Hele taget, at Sygekasseloven, hvis det lykkes at føre den igjennem, vil faae en meget stor og indgribende Betydning paa alle disse Omraader og ogsaa staa i meget væsentlig Forbindelse baade med dette Lovforslag og det andet, som det ærede Medlem nævnte. Men jeg sigtede ikke saa meget til, hvilken Virkning Loven vilde have, som jeg sigtede til det rent Praktiske i at lægge hele sin Eftyrke og Kraft sammen med Ministeren og det andet Thing for at gennemføre Sygekasseloven og ikke sprede sine Kræfter saa meget og stille sig saa mange Opgaver, som rimeligvis ikke kunne blive løste. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) skal jeg sige angaaende min manglende Sympathi for Statsunderstøttelse til Fattigvæsenet, at jeg mener, at netop det offentlige Fattigvæsen er den Institution, hvor Staten mindst burde træde til med sin Hjælp. Den hører i alleregentligste Forstand hjemme i Kommunerne, fordi det dreier sig om et personligt Skjøn og Underføgelse for hvert enkelt Tilfælde. Det kan være saa vanstueligt at anstille en saadan, at jeg tror, det falder bedst ud, naar Kommunerne selv skulle baade betale og yde Hjælp. Kunde man derimod faae Halvdelen erstattet af Staten, er det meget muligt, at Underføgelsen ikke blev saa grundig, som den skulde være. Jeg nærer nogen Frygt for, at Fattigbyrden, hvis Loven, som den er, kommer ud, hurtigt vilde antage en Størrelse og et Omfang, som man maaske ikke stiller sig ret klart. Hvis dette skulde være Tilfældet, mener jeg ikke, det er afgjørende, at man kan sige: Ja, da Halvdelen gaar fra Statskassen, vil det være længe, inden Kommunerne Byrder kunne blive saa betydelige. Dertil kan jeg kun sige, at til Svende og Sidst bliver der ikke saa stor Forskel mellem Statskassen og Kommunekassen, som man undertiden er tilbøielig til at tro. Men man tillægger nu denne Betragtning, hvad